

Proč je Andrej Babiš estébák, i když není estébák a proč je to jedno, i když to je svrchovaně důležité.

(Anebo o budoucnosti České republiky)

TENTO TEXT JSEM NAPSALA OPRAVDU 11.7. 2014 A NAŠLA JSEM JEJ TEĎ NÁHODOU. MYSLÍM, ŽE STÁLE NAPROSTO PLATÍ... OMLOUÁM SE, ALE NEMOHLA JSEM SE ZDRŽET A MUSELA JSEM JEJ ZNOVU PUBLIKOVAT – KDYŽ SE TADY TAK PROBÍRALA TA KÁDROVÁ OTÁZKA...

V souvislosti s nedávným rozsudkem Bratislavského soudu, který určil, že Andrej Babiš nebyl vědomým spolupracovníkem komunistické Státní bezpečnosti, se vyrojila řada článků meditujiících nad tím, jak to vlastně s tím estébáctvím bylo. Asi nejbliže se trefili pánové Tomáš Pergler a Jan Hrbáček, když v posledním červnovém čísle časopisu Euro otiskli článek „*Spor Babiš vyhrál, ale estébáci mu jsou stále nablízku*“. Pánové analyzovali situaci analogicky ke známému biblickému úsloví „po ovoci jejich poznáte je“ a ptají se, proč na klíčová místa Agrofertu dosazuje Andrej Babiš lidi, kteří byli s minulým režimem a StB jednoznačně spojeni. A jmenují: JUDr. Libor Široký, spolupracovník kontrarozvědky StB spolupracující s KGB, Jozef Kubů, který údajně patřil mezi několik desítek nejvyšších funkcionářů rozvědky, další rozvědčík Pavol Dobiaš a zejména vedoucí právník Agrofertu RSDr. JUDr. Alexej Bílek, dříve pracovník Vysoké školy politické ÚV KSČ a posléze jeden z tvůrců ekonomického zázemí polistopadové KSČ.

Po stejných lidech A. Babiš sáhl i při budování svého hnutí ANO, což je nejviditelnější v osobě předsedkyně pražské regionální organizace, Radmily Kleslové, která se údajně krátce před sametovou revolucí školila na tajnou špionáž v zahraničí.

Osobně naprosto nepochybuji o tom, že takovýchto lidí, spjatých přímo s komunistickým režimem, je v řadách Andreje Babiše nepoměrně více. Ostatně jedním z dalších je i lídr eurokandidátky hnutí ANO a nynější europoslanec Pavel Telička, jehož otec byl v dobách komunismu vysokým kariérním diplomatem, působícím v USA a to, jak se zdá, nikoliv ve službách StB, ale KGB.

Připomeňme, že Telička junior se narodil 24. srpna 1965 ve Washingtonu, v rámci diplomatické mise jeho otce. Okamžitě po ukončení Právnické fakulty UK nastoupil Pavel Telička na Ministerstvo zahraničních věcí. Protože jsme stejný absolventský ročník, pamatuji se velmi dobře, kdo a za jakých okolností mohl být na takové místo přijat. Rozhodně se tak nedělo jakýmkoliv veřejným výběrovým řízením. O obsazení takovýchto míst „bylo rozhodováno“ na sekretariátu ÚV KSČ, v předpokojích kanceláří vedoucích jednotlivých odborů, jejichž struktura kopírovala příslušná ministerstva.

Čímž se dostáváme k jádru věci: z veškerého konání Andreje Babiše je zřejmé, že si „staré kádry“ stáhl k sobě do byznysu a posléze je nasadil do politiky. Abychom pochopili proč a CO vlastně udělal, musíme pochopit, co to jsou ty „staré kádry“ zač a jak to na ÚV KSČ chodilo.

Zapomeňte na to, že by v 80. letech se v nejvyšších partajních patrech – které ovšem určovaly, jak bychom dnes řekli, „korporátní politiku firmy“ a to až na úroveň okresních tajemníků, někdo zajímal o ideologii. Stranická struktura vytvořila především ekonomickou síť vztahů, do které byli jednoznačně inkorporováni i vedoucí pracovníci státních podniků. Na určitá místa se bez stranické průkazky naprosto nebylo možno dostat, a čím byl podnik významnější, tím byla provázanost s komunistickým režimem užší. V takových „PéZetkách“, tedy podnicích zahraničního obchodu, bylo naprosto nemyslitelné, aby vyjíždějící pracovníci nereportovali StB. Byla to totiž normální součást jejich práce. Žádného vázacího aktu nebylo zapotřebí, ten byl v podstatě pro donašečský plebs. Na tato místa se dostávali již jen

osvědčené kádry, pevně zakotvené v sociální síti dalších soudružských kádrů, se kterými byli svázáni ekonomickými pouty dvojího druhu: jednak samozřejmě soudruzi pracovali pro „vlast a národ“, tedy pro podniky, které je do zahraničí vyslaly, jednak se k tomu přimotaly různé soukromé kšefty. Tyto dvě sféry byly již tak propleteny, že je nebylo možno oddělit. Neboť z plnění plánu vyplývala řada osobních výhod pro stranické vedoucí kádry podniku, ovšem podnikových výsledků bylo možno velmi často dosáhnout pouze na základě úzkých osobních vztahů a kontaktů, vybudovaných ve formě dalších protislužeb, a to opět jak osobního, tak podnikového charakteru.

Na konci 80. let dosáhla provázanost těchto osobních a státně-ekonomických vztahů svých limitů. Podniky, krutibrko, byly pořád státní a bylo nutno dodržovat jakási z toho plynoucí pravidla, která ovšem často odporovala ekonomickým zájmům jak vedení podniku, tak často i podniků samotných, ba dokonce i státu. Kromě toho bylo stranickým ekonomickým špičkám jasné, že ideologicky jde také vše do háje – o tom je zpravovali jak jejich kolegové v KGB, tak i vlastní kádry – na příklad Štěpán Füle, dosavadní český eurokomisař, studující v letech 1982 – 1986 na Státním institutu mezinárodních vztahů v Moskvě, od roku 1982 do 1989 pochopitelně člen strany. O neschopnosti „staré gardy“ řešit ekonomickou situaci v zemi věděly „mladé kádry“ i z toho, jakým způsobem se opravdu nejvyšší stranické a státní vedení o problémy zajímalo, respektive nezajímalo. StB každý den vypracovávala hlášení o politicko-ekonomické situaci v zemi a každý den byla tato hlášení donášena v zapečetěných obálkách čtyřem nejvyšším představitelům moci: prezidentovi, předsedovi federální vlády, předsedovi Federálního shromáždění – parlamentu a tajemníkovi ÚV KSČ. Nejméně poslední tři roky před listopadem 1989 se z těchto míst vracely uvedené obálky zpět k jejich rozesílateli netknuté – nerozlepené a tudíž nepřečtené. StB moha jen skřípat zuby, protože veškerá její práce, návrhy a doporučení k řešení situace přicházela naprosto vniveč.

Připomeňme také, že StB měla ekonomickou sekci a na změnu připravovala stát (i sebe) nejméně od Gorbačovova projevu. Měla výborné techniky výběru lidí a zaměstnávala špičkové kádry; učila se od vzdělaných a učila se rychle. StB nikdy z řízení svých zájmů neustoupila, ani po 1989, pouze sebe i své zájmy poněkud transformovala. V zásadě – dlužno zopakovat, se jí to povedlo. Štik, které se vymkly kontrole, bylo velmi málo – jako na příklad Kellner – a ty se zavázaly, že do politiky nikdy nevstoupí, což též dodržely. Vraťme se však zpět v toku času.

V listopadu 1989 bylo gen. Lorencovi naprosto jasné, že i s ohledem na zahraniční události je situace neudržitelná a i kdyby se podařilo odvrátit nepokoje 17. listopadu, v záloze byl Den lidských práv 10. prosince a v lednu 1990 by StB musela čelit Palachovu týdnu. Bylo tedy nanejvýš taktické vyřešit situaci z jedné vody načisto, totiž neudržitelnou politickou situaci dále nedržet a připravit si vzdání se politické moci, leč posílení moci ekonomické, o kterou šlo především. Tento plán bezesporu vyšel, a to přes to, že značná část majetku KSČ a SSM byla zabavena. Úhelným podkladem pro obnovený rozkvět nikoliv KSČ(M), ale předlistopadových ekonomicko-stranických kádrů, byla tak zvaná „velká privatizace“, jejíž pravou podstatu – ano, stydím se, že já jsem na to také nepřišla a nechala se přesvědčit o její nevyhnutelnosti – odhalil pouze Josef Lux. Ten při projednávání „Zákona o převodu majetku státu na jiné osoby“, tzn. o tak zvané „Velké privatizaci“, v rozpravě řekl:

„Stát a jeho představitelé nemohou ani rozdávat ani prodávat něco, co jim nepatří a nikdy nepatřilo. Oblíbená analogie s thatcherovskou Anglií je zcela mylná. Tam stát původní vlastníky kompenzoval a podnikové akcie kupoval na legitimním trhu, proto je také mohl prodávat. U nás stát prostě konfiskoval a kradl, a proto nemůže a nesmí prodávat a už vůbec ne rozdávat. Je to otázka morálky a chování.“

a dále:

„Rozdávání či prodávání kupónů obyvatelstvu vede k atomizaci a rozmělnění vlastnictví mezi co největší množství subjektů, a tak k maximálně socialistické anonymitě rozhodovacích a zodpovědných funkcí. Majetek tak přechází do rukou papírových držitelů, kteří nenesou ani riziko, ani rozhodovací odpovědnost. Tím se otevírá cesta pro přímou kontrolu podniků státem, či skupinou státem zvolených na základě získání kontrolního balíku akcií. Jednotlivý občan tedy nemá žádná práva ani pravomoci, než právo na dražbu kupónů.“

A na závěr:

„Zdá se mi, že jde o naturální politické rozdělení statků....zde si stačí uvědomit, kdo...může získat z rozptýlení občanského vlastnictví a z volného prodeje státních akciových společností. Jsou to peněžní fondy, mezinárodní banky, investiční domy či spekuláční firmy..“

A přesně o to také při tak zvané „velké privatizaci“ šlo: o **naturální politické rozdělení statků**, ze kterého profitovaly „**skupiny zvolené státem**“ a **spekuláční firmy**, založené samozřejmě těmi, kdo byli v obraze – tedy stranickou ekonomickou elitou. K potvrzení prorockých slov Josefa Luxe si stačí uvědomit, kolik podniků bylo privatizováno bývalým vedením těchto podniků. Velkou privatizací bylo definitivně dokončeno poúnorové znárodnění, a to ve prospěch stranických funkcionářů.

Zde je třeba také připomenout naprostou nepřipravenost nových vůdců k vedení „nového života“, kdy Václav Havel a ideologie Jana Patočky se dají přirovnat k myslitelům prvorepublikové Slavie, snících o nějakém „sociálním humanismu“, kteří se ve svých praktických krocích podobají spíše „blouznivcům našich hor“ než realistickým vůdcům státu. Ve středu jejich myšlenkových výpadů, často moudrých a podnětných, bohužel zcela scházela (a schází i jejich následovníkům) byť elementární znalost psychosociologického utváření jednotlivce, jakož i národní a nadnárodní společnosti. Kdo vzpomene třeba jen „nápadů“ Václava Havla v souvislosti s tzv.

„malou privatizací“, proti které se vskutku tehdy vzbouřil celý národ, může diplomaticky pouze říci, že na této frontě vládla naprostá iluze, kterou jen povinná slušnost velí nenazývat naivitou, či ještě něčím horším.

Na tomto místě je dobré si připomenout, jak jsou na tom tzv. disidenti dnes. U moci dnes není prakticky nikdo z nich. Pozoruhodnou výjimkou je veřejná ochránkyně práv Anna Šabatová, manželka Petra Uhla, přítele to Jana Kavana a oznamovatele smrti studenta Martina Šmída, správně agenta Zifčáka. Skutečně pozoruhodná koincidence.

Co se týká pokusů o vládnutí, které provozovaly disidentské špičky v devadesátých letech, i tyto excesy se podařilo partajně-ekonomickým kádrům ustát a přirozeně přemýšlivé jedince typu Josefa Luxe se podařilo nejdříve politicky zdiskreditovat (viz známé křížovkářské heslo: had na tři – Lux), posléze z vedení státu úplně odstranit. Je skutečným neštěstím této země, že Josef Lux předčasně zemřel, přičemž totéž lze říci i o Luboši Voleníkovi. Pozoruhodným způsobem byl z vedení ODS odstaven jediný intelektuálně rovnocenný soupeř Václava Klause, totiž Miroslav Macek. To byl ovšem chlapec z venkova, který, když přišel do Prahy, měl poněkud problém jak se dostat z Václaváku na Staromák a zpět, o nějakých zákulisních praktikách a způsobech komunikace neměl ani potuchy. Proto bylo tak jednoduché jej fakticky zkorumpovat Knižním velkoobchodem a následně odstranit. Obdobně byly z ODS odstraněny i další osobnosti, které mohly partajnímu lobby naservírovat alespoň bitvy o ústup. I ty totiž, jak říkal Winston Churchill britským vojákům, když dostávali v Africe na pozadí, vážou síly nepřítele a vyčerpávají jej, proto i ty je nutno bojovat s veškerým nasazením. Pozoruhodné je, že úplně stejně jako nepartajní osobnosti ODS dopadly i osobnosti Občanského hnutí (v první polovině 90. let známí pod přezdívkou „hydroxidi“), kterým byl princip moci, aneb „jak to v Praze chodí“ velmi dobře znám. Takovým příkladem může být Ivan Rynda, známý na začátku 90. let

svou schopností neformálně vytelefonovat naprosto cokoliv. Dnes je místopředseda strany LES obdobně odstraněn od jakékoliv moci, jako byli ti nepartajní členové ODS a ODA, proti kterým ve Federálním shromáždění a později urputně bojoval.

Vcelku je možno říci, že skutečné převzetí ekonomického bohatství země komunistickými ekonomickými kádry se skutečně povedlo, takže země a její vlastníci se mohli začít připravovat k převzetí dalších zdrojů, totiž zdrojů Evropské unie. Připomeňme si, že k tomuto cíli, totiž ke vstupu ČR do EU, začala země činit kroky prakticky okamžitě po rozdělení Československa. (A při té příležitosti připomeňme, že právě potenciální a oběma členy federace chtěný vstup do EU byl také jedním z důvodů jejího rozpadu: vždyť i Ján Čarnogurský prohlašoval, že „Slovensko má mať svoju hviezdičku“, míněno na vlajce EU).

Žádost o vstup do Evropské unie podala vláda České republiky již 17. ledna 1996, tedy na konci prvního volebního období po rozpadu Československé federace. Bylo to za první vlády Václava Klause, která byla ustavena dne 2. 7. 1992 na základě červnových voleb, trvala do 4. 7. 1996, kdy po dalších volbách vznikla opět další vláda Václava Klause, tentokrát ovšem postavená na tak zvané „opoziční smlouvě“ opírající se o dohodu s opoziční ČSSD, vedenou Milošem Zemanem. Tato druhá vláda ČSSD trvala až do listopadu 1997, kdy jí udělal konec tak zvaný „Sarajevský atentát“.

Z uvedeného je zřejmé, že Václav Klaus a jeho vláda musela začít pracovat na přístupu ČR k Evropské unii prakticky okamžitě. Po podání žádosti o vstup do EU ze dne 17. 1. 1996 následovalo převzetí „dotazníku Evropské komise“, který byl vyplněn a odevzdán v prosinci 1996.

Oficiální pozvání do EU se České republice dostalo na zasedání členských států EU dne 13. prosince 1997, tedy dva týdny před vynucenou demisí Klausovy vlády. Zde ovšem nebylo možno nechat tak důležitou agendu bez dozoru, proto byl jako předseda dočasné

úřednické vlády vybrán Josef Tošovský, další z prominentních předlistopadových ekonomických stranických kádrů. Připomeňme, že Tošovský po svém absolutoriu VŠE v roce 1973 mohl vyjet v době tuhé normalizace, tedy v roce 1977, na bankovní praxi do Velké Británie, v roce 1980 do Francie. V letech 1984 – 1985 byl ekonomem a posléze náměstkem vedoucího pobočky Živnostenské banky v Londýně. V roce 1988 byl předsedou Státní banky československé. Samozřejmě, že byl do listopadu 1989 členem KSČ, a i když Úřad pro zahraniční styky a informace, tedy česká civilní rozvědka, odmítla potvrdit, že se Tošovský stal spolupracovníkem StB v říjnu 1986, a to z titulu své funkce, je to přesně to, čemu můžeme s klidným svědomím věřit. Dovede si ostatně někdo představit, že by dotyčný seděl v Londýně, rukama mu procházely státní devizové rezervy, o kterých měl plnou evidenci a nebyl přirozeným loajálním informačním zdrojem StB? Tak takovou povídačku by nesvedl ani Andersen dohromady s bratry Grimmovými, a to ani za dohledu Božky Němcové.

A byl to Tošovský, kdo poté, co se ujal vlády, jmenoval nám dobře známého kádra Pavla Teličku do funkce náměstka ministra zahraničních věcí a pověřil jej vedením rozhovorů o přistoupení ČR k EU. Což se setkalo s úspěchem, předvstupní vyjednávání byla dokončena 13. prosince 2002 a k 1. 5. 2004 byla Česká republika přijata do Evropské unie.

Zdálo by se, že právě v tuto chvíli – a ještě navíc za potlesku pravdoláskařských intelektuálů, kteří až dodneška nebyli sto pochopit, co se to s nimi vlastně stalo – je úkol, vytýčený v listopadu 1989 splněn. Ekonomická stranická nobilita byla pevně ukotvena ve svém privatizovaném majetku, ochraňovaném Radou Evropy a Evropským soudem pro lidská práva, který ve svých čtených rozsudcích potvrdil, že původní vlastníci, kterým nebyla dána úlitba restitucí, nedostanou zpátky nic a naopak všichni, kdo získali majetek privatizací, jsou oprávněnými vlastníky a zaslouží si

lidskoprávní ochrany. Stejně tak se staronovým kádrům bezpečně otevřel další kohoutek grandiózních příjmů, a to v podobě eurodotací.

A právě v tu chvíli se cosi začalo z důvodů zjevně zcela nepochopitelných psout. Najednou se objevili na scéně hoši, kterým se nikdy nedostalo kinderstube na ÚV a neměli za sebou radostné popíjení na oslavu dalších osobních i stranických vítězství v klubu ZO ROH ÚV KSČ, který byl – paradoxně – lokován jen pár desítek metrů od místa, kde se i dnes rádi nechávají vidět chlapi, „co spolu hovoří“, totiž od restaurace Kogo ve Slovanském domě. Najednou se vyvalily hordy buranů z Vidlákova, kteří začali bezostyšně hrabat pod sebe, stát začali rozkrádat, ani poledne nedrželi, o nějakém desetiletími vyladěném protokolu vzájemné spolupráce a vzájemných protislužeb neměli ani páru a rozhodně tenhle kodex dodržovat nehodlali. Co se to vlastně stalo?

Pro ubohý český lid bude již navždy spojen úpadek českých politických mravů, kopy hnojovité korupce, tunelů a neuvěřitelných eurodotačních rozkrádaček spojen s Evropskou unií. Ale zapřísahám vás, dcery jeruzalémské, při srnách, při laních divokých: Evropská unie v tom je úplně nevinně. Politicko-ekonomická korupce v ČR a Evropská unie jsou ve vztahu korelace, nikoliv kauzality. Do systému se vloudila chyba, o které, to jsem přesvědčena, se jejím tvůrcům ani nesnilo, co způsobí.

Ministryně spravedlnosti Vlasta Parkanová a ministr vnitra Jan Ruml za předsednictví vlády Václava Klause předložili dne 16. 6. 1997 Poslanecké sněmovně návrh Ústavního zákona o vytvoření vyšších územních samosprávných celků. Pikantním filigránem je, že zpravodajem zákona byl jmenován Mgr. Zdeněk Zajíček, absolvent pražské právnické fakulty rok 1990 nebo 1991, následně náměstek kdejakého ministra, tu financí, tu spravedlnosti, tu vnitra a rozhodně též od neopominutelně člen správní rady Nadace ČEZ.

Důvod, proč se vláda skutečně rozhodla k úplné reformě státní správy a úplné reorganizaci krajů, nelze z důvodové zprávy vyčíst. Odkazuje se v ní na to, že obdobně jsou členěny území celky Francie a Itálie a toto členění umožní přistoupení České republiky k Evropské chartě místní samosprávy a se sousedy se bude lépe přeshraničně spolupracovat. Co se Evropského společenství týká, bylo konstatováno, že legislativní úprava vyšších územně-správních celků spadá do výlučné pravomoci členských států. Takže vlastně o nic nejde. Ústavní zákon začal platit od 1. 1. 2000 a na něj navázal zákon č. 129/2000 Sb., předložený Parlamentu vládou již v listopadu 1999, kterým bylo vytvořeno krajské zřízení. Tím byly definitivně zlikvidovány staré kraje a také okresy, což zejména řada bývalých okresních měst nesla velmi úkorně.

Vytvořením nových správních celků byl vnesen do státní správy chaos takových rozměrů, že se jej nepodařilo odstranit ani do dnešních dnů. Pominu skutečnost, že nové krajské uspořádání naprosto nenásledovala reforma justice, takže dodneška máme soustavu okresních soudů a okresních státních zastupitelství, které se při neexistenci okresů skutečně jmenují „Okresní“, přičemž zjistit v některých případech, ke kterému soudnímu „okresu“ je ta která věc místně příslušná, bývá doopravdy problém. Krajské soudy a krajská státní zastupitelství – a tomu odpovídající vyšetřovatelské útvary policie – pak dodneška kopírují již 14 let neexistující systém státní správy. Jelikož i místní samosprávě přísluší jisté pravomoci ohledně justice – na příklad schvaluje přisedící soudce „z lidu“, můžeme říci, že tato rozeklanost správních útvarů vedla k oslabení působení zastupitelské demokracie v praktických úkolech státní správy.

Pravý důvod nového krajského uspořádání vyplaval na povrch jako olej na vodu při porovnání vzniklých krajů s požadavky Evropské unie. Staré kraje totiž přesně odpovídaly požadavkům Evropské unie na vytvoření evropských regionů, zvaných NUTS 2 (Nomenclature of Units for Territorial Statistic 2), na jejichž základě poskytovala

Evropská unie příspěvky ze svých fondů. Podle požadavků EU musely mít tyto regiony pro získání eurodotací 0,8 – 3 miliony obyvatel. Pakliže by tyto kraje a jejich evropské programy byly pod přímou kontrolou příslušných krajských zastupitelstev, lze se hojit nadějí, že by k tak masivnímu rozvratu, způsobenému „aplikací“ evropských fondů, nedošlo. Protože však struktury odpovídající požadavkům EU neexistovaly, musela vzniknout umělá struktura, sdružující vždy dva až tři nově vzniklé kraje, a tento nově vzniklý oficiálně neexistující útvar se nazval Regionální operační program (ROP). Tím se také z regionálního uspořádání ČR pro potřeby získávání fondů z EU zcela vyčlenila Praha, protože pouze touto administrativní omezeností se podařilo fakticky dodnes udržet všechny ostatní regiony pod 75% evropského HDP, a tím tedy v kategorii oprávněných na užívání evropských fondů. Kdyby se do krajů započítala i Praha, pravděpodobně bychom už dávno měli po velké části eurodotací. Zde je jenom nutno podotknout, že je skutečně s podivem, jak dlouho nám EU tuto administrativní kličku baští a je otázka, jak dlouho to vydrží. A taky je zřejmé, proč Pavel Telička musel do Bruselu stůj co stůj a komisařem musí být buď on, nebo někdo jemu velmi podobný také stůj co stůj, protože znalost leštění bruselských klik je pro naši zemi a hlavně pro příjemce eurodotací naprosto životně důležitá. Jinak by totiž všichni mohli mít po žížalkách.

Pokusím se to zjednodušit. Účelem vzniku nových krajů bylo zřejmě úplné zneprůhlednění státní správy a zejména úplná likvidace samosprávy ve směru k evropským dotacím, neboť systém ROPů samozřejmě žádná zastupitelstva neměl. Vše bylo tedy připraveno pro to, aby penězovod, který po dokončení velké privatizace již ochabl, se mohl znovu rozpumpovat, a to tentokrát evropskými penězi.

Avšak jak již zmíněno výše, tohoto přebohatého zdroje se chytly úplně jiné veličiny než kádry, pracně a dlouhodobě připravované pražským ústředím „starých brachů“, volně se přelévajících

z Lidového domu na Jánský vršek a zpět, o těch, co nevystřikovali politický nos nehovoře. Kdyby tito lokálbosové jen pumpovali, staré kádry by to určitě nechaly být, protože, majíce dobré vychování, ví, že se soudruhy je nutno se soudružsky dělit. Nicméně ti různí strejcové z Hluboké a obdobných zapadlých vísek to dělali tak blbě, že ohrozili existenci celého pracně připraveného podniku. Brusel se začal nemístně ptát a co hůře, začal zavírat kohoutky. Za takové situace ovšem bylo nutné urgentně zasáhnout.

Dovedu si živě představit to zděšení chlapců, co spolu mluví, když se jim najednou začali vynořovat různí Hrdličkové, Rittigové a Janouškové, o Ondercích a Hašcích nehovoře. I chudinka z eurodotací vyloučená Praha si našla své speciální cestičky vedoucí k prostřeným tabulím, na kterých se tančilo s open card v zubech. Občas se pod dozorem horolezce stekl nějaký ten tunel – Blanka – neblanka, případně též Blančina blanka. S těmito zjevy nebylo počítáno. (Mimochodem – za pořádnou disertační práci z lingvistiky by stála analýza mluvy stranických kádrů a jejich neobyčejná záliba v trpném rodě. Rod činný se v předpokojích vedoucích oddělení na ÚV KSČ nevyskytoval. Vždy bylo hovořeno, telefonováno, zajištěno, dohodnuto.... ale že by někdo s někým hovořil, telefonoval, zajistil, dohodl, o tom věru...nebylo slýcháno...)

Zděšení se stupňovalo, protože prachy tekly ze státního rozpočtu takovým proudem, že bylo jasně vidět, že se ten odtok prostě nedá zašpuntovat. Naopak, vír byl rozkutáván ještě dalšími nově se zjevenými bratrskými sdruženími, z nichž pravděpodobně tím nejviditelnějším je cech soukromých exekutorů. Málokdo ovšem vidí, že na ně je navázána struktura soukromých rozhodčích soudů a případně komerčních mediátorů, kde už tečou takové prachy, že se z toho tají dech i ostříleným hochům z budovy nynějšího ministerstva dopravy. Navíc tahle exekučně-rozhodcovsko-mediátorská...ééé... tohle souručenství si zhruba z 10% národa vytvořilo živé chodící konzervy, ze kterých je ukusováno nekonečnými a již nesplacitelnými exekucemi tak, že dotyční jsou jednak navždy vyloučení ze skupiny

normálních spotřebitelů, což je pro každého výrobce či importéra smutná záležitost, jednak tito lidé naprosto ztrácejí jakoukoliv motivaci k jakékoliv práci, takže pokud počet lidí, kteří se nejsou schopni vymotat ze svých exekucí nebude klesat, nelze také důvodně předpokládat, že bude klesat nezaměstnanost. Což ovšem státu přinese další vskutku nemalé mandatorní výdaje.

A za této situace se eurodotace začaly přiškrcovat, v řadě případů až k jejich úplnému zaškrcení. První fází bylo rozpoutání honu na „malobosy“, třeba na takového Ratha. Ačkoliv státnězastupitelský teror dosáhl až na úroveň faktického státního převratu, stíhání nepřineslo vlastně vůbec žádné výsledky – ovšem kromě toho, že lid velmi rychle pochopil, že jakákoliv aktivita a zájem o věci veřejné je smrtelně ohrožující koníček a stáhnul se do ilegality. Vypukla další normalizace, včetně úprku národa na dobře známé chaty a chalupy. Je ovšem otázka, jak dlouho na těch chalupách národ vydrží a zejména, co udělají ti, kteří nejenomže nemají žádné chalupy, ale kteří žijí pod nezaměstnanecko-exekutorským tlakem boje o holé živobytí, ze kterého není úniku.

Jelikož kromě ekonomických znalostí mají všichni chlapani „od nás“ nastudováno na VUMLu a tudíž na rozdíl od lokálních příkradačských šejdířů dobře ví, že když už někdo nemá ke ztrátě nic jiného než své okovy, pak jde z ouzkejš do tenkejš a hrubou mocí se před vášní davu majetek neudrží. Což věděl blahé paměti už generál Lorenc.

Není tedy divu, že byla povolána do zbraně „stará garda“ a jeden z ní se uvolil, že se pustí do politiky tak, aby se tenhle Malström, do kterého se Česká republika neodvratně řítí, pokusil zastavit. Ano, na scénu vstupuje Andrej Babiš a ANO. Svolává osvědčené spolupracovníky. Pokračuje v honu na čarodějnice – tedy v tak zvaném „protikorupčním tažení“, což je ve skutečnosti boj proti nepartajním kmoťům, ovšem výsledky jsou též chabé. Snaží se tedy vyčistit ten chlív, který po sobě tahle parta zanechala. Ačkoliv to zní plně absurdně, vlastně bychom mu měli držet palce v naději, že pár

drobků z jeho stolu padne i na nás, prostý plebs a jako vedlejší produkt toho, že jestřábi začnou v sebezáchovném pudu ctít zákony, dostane se spravedlnosti i na ty, kteří byli za těch pětadvacet let převálcováni.

Tragédií je, že způsobem, kterým pan Babiš začal věci „napravovat“, nemůže uspět. Čas totiž pokročil, krajské zřízení nelze zvrátit, spousta lokálních bosíků je dostatečně napakovaných na to, aby byli alespoň částečně ochráněni před zlovolnou rukou zákona, která je ovšem stejně lokální, jako jsou lokální i oni sami. Výsledkem pokusu o hon na lokální kmotry je faktický rozval zastupitelské demokracie, kdy trestným činem už je v podstatě samotný fakt, že je někdo zastupitelem. Z mafií dříve jmenovaných se jako zombie začíná ztvárňovat mafie další, a to prokurátorská, respektive státně-zastupitelská. Už ani pan Babiš a jeho souputníci si nemohou být jisti, zda na něj z nějaké černé skříně nevyskočí Šlachta s Bradáčovou, případně na něj nevypadne rozhodnutí Úřadu na ochranu hospodářské soutěže, z něhož se stal další naprosto dokonalý nástroj likvidace takřka jakékoliv ekonomické konkurence. Navíc, ó ty hrůzo, stát se skutečně nedá řídit jako firma: když kvůli ničemu jinému tak proto, že o půl páté úředníkům prostě padne a dál si pan ministr může bloudit po pustých chodbách svého ministerstva po libosti sám. Což také, pokud mi je známo, činí. Jestli se pan Babiš naivně domnívá, že to spraví narychlo oživovaný zákon o státní službě, pak se to domnívá skutečně jen naivně. Navíc my, co už dvacet let okoušíme výsledky naprosto zcestného rozhodnutí (a já blb taky pro to hlasovala – přiznávám!!), že soudci jsou neodvolatelní, můžeme dodat přímé aproximace, jak to dopadne se služebním zákonem, když se fakticky stejně neodvolatelní stanou státní úředníci. Ať si Evropská unie v tomto punktu myslí o dané věci cokoliv, v případě služebního zákona máme prostě svá „špecifiká“ a víme, proč dosud nenabyl účinnosti.

Výsledkem této mé úvahy tedy je neblahý závěr, že ani staré struktury naší zemi nezachrání, ba, pakliže to takto půjde dál, staré struktury nemusí zachránit ani samy sebe. Je tedy na čase přistoupit k inovacím.

Nutnou podmínkou pro jejich zavedení je, že si ti chlapci, co spolu mluví, uvědomí, že to prostě sami neustojí. A že blbé plky pana Babiše o tom, že živnostníci jsou na nic, že důležité jsou jen velké podniky, jsou opravdu jen blbé plky. Pan Babiš si může lítat na své oblíbené Maledivy jak mu je libo, avšak ani tuny peněz jemu samotnému a jemu podobným nevytvoří to, co přijímá naprosto automaticky, totiž domov. Ten může svým kolektivním životem vytvořit pouze národ. Jen působením všech jeho jedinců můžeme užívat toho, co vnímáme jako samozřejmost. Češtinu na ulicích a v obchodech. Divadla, knížky, i tu naši blbou Českou televizi a další média, pivo v papírových kelímcích na břehu jihočeských rybníků a podobné projevy „národní povahy“, které by ovšem nebyly, kdyby neexistoval národ s jeho kulturou a historickým zázemím. Ani sebevětší prachy ke štěstí nepomohou, protože užitek z nich už dávno dosáhl hranice mezního produktu a vlastně už není, co kupovat.

Je tedy zřejmé, že partajně-ekonomický aparát duchovně a duševně saprofituje na národu a pokud jej bude příliš dusit, doplatí na to v zásadě i tihle bosové a bosíci. Je proto absolutně nevyhnutelné přestat s nekonečnou direktivní kontrolou a povolit možnosti individuální kreativity. S národem, který má nejvyšší spotřebu piva na světě, velmi vysokou spotřebu antidepresiv a prakticky celá jeho mládež je na marjáně, se toho moc udělat nedá – a nedá se na něm ani vydělat.

Prvním krokem ke skutečnému obrození české reality ve všech jejích projevech – a tím, paradoxně – i ke zlepšení ochrany partajně-ekonomických bosů je postavení dělného lidu, a to nikoliv formou ujařmujících sociálních dávek, ale odstraněním překážek k životu. K tomu se opravdu musí něco zásadního provést s exekutory, se vzájemnou provázaností justice. K čemuž musí dojít mimo jiné i

s ohledem na fakt, že Ministerstvo spravedlnosti je silové ministerstvo, což jaksi, bohužel, dle mého názoru nedošlo ani žádnému z dosavadních ministrů spravedlnosti. A musí skončit hon na tak zvaně korupční čarodějnice, a to i za cenu, že hlína, co si kde kdo přihrábl k sobě, mu už za nehty zůstane.

Situace pana Babiše je takřka zoufalá. To, že povolal do zbraně staré druhy, je nepochybně dobrý tah, ale nedostatečný. Už jednou se tito bojovníci pokusili ekonomiku naší země zachránit (a je jedno, že tak činili s ohledem na zisk pro sebe). Pracovali na tom minimálně celá osmdesátá léta. Neuspěli a nemohou to svést ani na úpadek Sovětského Svazu, ani na disidenty. Mezi disidenty totiž nebyl žádný skutečně fundovaný (ba možná ani nefundovaný) ekonom a ekonomická moc těchto skupinek lidí nebyla naprosto žádná.

Jistěže nikdo z dnešních estébáckých i neestébáckých estébáků není žádný „blbý policajt“. Pohled do minulosti nás názorně poučuje, že předchůdci dnešních ekonomických elit nebyli žádní hlupáci, že již nějakou dobu před rokem 1989 prozíravě analyzovali fakta a vyvodili z nich takové příslušné závěry, že jim celý slavný disent nesahal ani po paty. Ovšem v 80. letech stejně jako dnes někdejší i současná (stará) garda nepředstavovala a nepředstavuje žádné politické vedení národa. Nejsou to žádní „národní vůdcové“ v klasickém smyslu slova, ale při nejlepším schopní technologové. V tom se skrývají všechny jejich klady i zápory.

Problém je, že oni sami se za vůdce národa evidentně považují. Což jejich předchůdci činili taky. Garda minulé i současná dokonale ovládá technologii moci. Dnešní generace navíc vlastní obrovský kapitál, spousta lidí je na nich ekonomicky závislých.

Přišel však nepřítel, kterého by stará garda v minulosti slavnostně vítala, avšak dnes ta nová garda jen marně přemýšlí, co s ním: totiž lhostejnost. Lidé už přišli na to, že spravedlnost se nekoná, takže se podle toho příslušně zařídili. To, čemu Babiš a ti, kteří jej vyslali, čelí, má v Čechách odvěkou tradici: říká se tomu „pasivní rezistence“.

S Čechy dnes nepohne nic, ani kdyby babiřovci vyhnali z Blaníku celé obnovené Lidové milice. Českou ekonomiku neprobudí jalové technikálie, které jsou bezradně předkládány k víře, že jde o zásadní věci. Bod zvratu může přinést jen naplnění obsahu slov, která se dnešní údajní zachránci na VUMLu neučili. Vlast. Národ. Domov. Čest. Spravedlnost. Svoboda. Úcta. Chápu, že je nechápou. Je ale na nich, aby je pochopili. Pak by se z nich stali...vůdci národa. Pakliže se jimi nestanou, stanou se jimi jiní. Ruka vývoje se pohne a černé labutě se zjeví na hladině ve chvíli, kdy budou očekávány nejméně. Možná by bylo na čase, kdyby si i stará garda zanalyzovala, co vlastně chce a zda nástroje, které k tomu používá, jsou z dlouhodobého hlediska účinné.